

Za Alenou se zabouchly dveře ordinace. Vyběhla z budovy ven, jako by snad pomohlo vzdálit se co nejdál od místa, kde se dozvěděla tu zprávu. Oči se jí zalily slzami, a teprve když se sesunula na nedalekou lavičku, nechala je volně proudit. Neplakala kvůli tomu, že umírá, to jí bylo jedno, naopak to spíš vítala. Plakala proto, že ačkoliv doktor tvrdil, že na to sama není, ona sama byla. Nemá se komu svěřit, s kým tu trnitou cestu sdílet. A nezůstane tady nikdo, kdo by pro ni truchlil. Možná, ale opravdu jenom možná, se po smrti konečně setká se svou dcerou. Konečně budou opět spolu. Nebyla věřící, ale představa opětovného shledání se jí líbila.

Byl začátek března, po ránu ještě mrzlo a chlad se jí zakousl do těla. Zhluboka se nadechla a rozkašlala se. Pomyšlela na to, jak dlouho asi bude moct volně dýchat bez podpory přístrojů. Jak dlouho bude trvat, než ji nemoc přemůže. Najednou ji ovládla neskutečná touha přivonět si ke květině nebo čerstvě připravené kávě.

Otevřela kabelku a z jejích útrob vystrachala kapesník. Otřela si slzy a vysmrkala se, pak se rozhlédla kolem. Na oddělení onkologie proudili lidé. Někteří očividně bojovali se stejnou nemocí, jiní šli nejspíš navštívit pacienty.

Smutní a zamlklí. Nebyla si jistá, zda chce o svůj život bojovat. Jestli se prostě nemá odevzdat osudu.

Ze zamyšlení ji vytrhlo zvonění telefonu. Chvilí trvalo, než si uvědomila, odkud melodie vychází. Vylovila z kabelky mobil a přijala hovor z neznámého čísla.

„Dobrý den, Joura,“ ozvalo se. „Volám z libereckého bazénu. Dovolal jsem se paní Aleně Doleželové?“

Mlčela. Na malý okamžik se zamyslela nad svým spojením s městským bazénem a nebyla schopna reagovat.

„Haló, slyšíme se?“

„Ano. To jsem já.“

„Váš manžel tady kdysi pracoval?“

Alena přemýšlela, co má odpovědět. Vzpomínka na muže jí zbolela. Rozhovor opět přerušilo ticho.

„Asi blbne spojení. Pracoval tu kdysi váš manžel?“ zopakoval svou otázku.

„No, ano. Pracoval. Proč?“

„Sláva. Snažil jsem se na vás sehnat kontakt. Tohle číslo jsem dostal od sestry paní Houžvičkové. Ta dělala u nás v sauně. A její sestra se prý s vámi zná z turistického klubu. Doufám, že se nezlobíte, že jsem si na vás číslo opatřil.“

Proč bych se měla zlobit, když ani nevím, co po mně chceš? napadlo zaskočenou Alenu.

Joura mezitím pokračoval: „Bazén právě prochází rekonstrukcí, jak jistě víte, no a my všechno vyklízíme. Máme tu stále šatní skříňku vašeho pana manžela, jenže o něm nikdo nic neví. Tak jestli byste byla tak hodná a zastavila se pro jeho věci.“

„Klidně to spalte,“ vyhrkla Alena. „Říkala jsem to už tehdy, když mě před lety někdo z bazénu kontaktoval.“